

Svend Jørgensen: Da den højtærede finansminister i foråret 1951 som et led i påskeforliget nedsatte udvalget angående tjenestemændenes reguleringstillægsordning, imødekom man dermed i nogen måde et af det radikale venstre gentagne gange fremsat ønske om nedsættelse af et udvalg til drøftelse af forskellige tjenestemandsproblemer. Jeg siger udtrykkeligt: i *nogen* måde; for da jeg som ordfører for mit parti allerede i 1949 under behandlingen af lovforslaget om det midlertidige løntillæg rejste tanken om et sådant udvalg, var det egentlig med henblik på et udvalg, som ikke alene skulle beskæftige sig med den på grund af prisudviklingen opståede og ikke forudsete nivellering af tjenestemandslønningerne, men også skulle beskæftige sig med en række andre tjenestemandsproblemer — vel at mærke uden at udvalget derfor skulle opfattes som en slags ny lønningskommission.

Den højtærede finansminister oplyste i sin fremsættelsestale, at nærværende lovforslag er fremsat på baggrund af folketingets lønningssudvalgs enstemmige betænkning af 20. marts 1951 med den deri fremsatte og ofte citerede udtalelse om lønivelleringen og til lige på baggrund af de fra det før omtalte tjenestemandsudvalg modtagne oplysninger.

Jeg er ærlig talt lidt forbavset over denne udtalelse af den højtærede finansminister. Jeg var nemlig af den opfattelse, at udvalget endnu ikke havde afsluttet sit arbejde og følgelig heller ikke havde afgivet noget materiale, endsige nogen betænkning. I udvalgets sidste møde for kort tid siden forelå der et udmærket materiale fra arbejdsudvalget, men ikke nogen egentlig betænkning. Efter min opfattelse kunne en sådan imidlertid meget hurtigt have været afgivet i et afsluttende møde, og til en sådan betænkning ville jeg i givet fald have føjet en særbetænkning om forhold, som det var af forudse der ikke kunne blive enighed om i udvalget. Det blev der altså ikke lejlighed til, hvad jeg beklager på baggrund af den ejendommelige praksis, der efterhånden har udviklet sig med hensyn til lovgivningen vedrørende tjenestemandslønningerne, hvorefter de skiftende finansministre i største mulighedsfuldhed med de forhandlingsberettigede organisationer slutter et forlig, som rigsdagen så enten må tiltræde eller forkaste, men som det selvfølgelig vil være højst vanskeligt at foretage i hvert fald væsentlige ændringer i, fordi forslaget efter det stedfundne forlig nu engang må opfattes som en helhed, som man ikke kan ændre i, uden at der skal optages nye forhandlinger.

Den højtærede finansminister afventede

altså ikke nogen betænkning eller noget forslag fra udvalget, men fulgte tidligere års praksis og sluttede forlig med de 4 forhandlingsberettigede tjenestemandsgorganisationer. Der er altså derved opnået enighed mellem de pågældende parter om spørgsmål, hvorom der nu har været ført en meget indgående diskussion i snart 2 år. Ganske vist har regeringen efter den højtærede finansministers udsagn måttet tænke sig om to gange, inden den gik med til den forøgelse af statens udgifter, som der her er tale om. Jeg går ud fra, at det samme har været tilfældet med de repræsentanter, som førte forhandlingerne på tjenestemandsgorganisationernes vegne, selvom det forekommer mig, at disse repræsentanter på visse områder burde have sat noget stærkere ind for deres forskellige fraktioners specielle interesser. Det må nemlig erindres, at visse tjenestemandsgupper, endda store grupper, ingen speciel forhandlingsret har; de må forlade sig på de 4 centralorganisationer.

Det forsikres nu i dag fra begge sider — såvel fra regeringens som fra tjenestemændenes side —, at der er vist megen forståelse og megen vilje til at nå frem til et resultat; og det har jeg ingen grund til at tvivle om er rigtigt. Når det tillige i dag erkendes af den højtærede finansminister — i modsætning til, hvad der var tilfældet for blot nogle måneder siden —, at der er noget at rette for tjenestemændenes vedkommende, specielt på nivelleringens område, og for de lavere lønnede tjenestemænd, når denne erkendelse også findes hos samtlige rigsdagens partier og har fundet udtryk i lønningssudvalgets enstemmige betænkning ifjor, så vil der jo ikke være nogen anledning til for rigsdagen at gribe forstyrrende ind i denne enighed eller foretage væsentlige ændringer i det foreliggende lovforslag. Mit parti kan derfor medvirke til dets gennemførelse.

Men når dette er sagt, vil jeg dog straks tilføje, at det radikale venstre ikke lægger skjul på sin forbavselse over, at den højtærede finansminister, der dog ellers ved dette forlig har strakt sig relativt vidt, ikke har ment i højere grad, end sket er, at kunne imødekomme pensionisternes ønsker, ligesom den højtærede minister heller ikke har villet følge en henstilling fra det radikale venstre om at tage et vist hensyn til denne gruppe indenfor tjenestemandsgorganisationerne, som utvivlsomt lider under, at den ingen særlig forhandlingsret har. Den højtærede finansminister vil formentlig henvise til, at han dog med hensyn til det nye særlige tillæg, der jo er en forskelsværdi mellem